

АГАТА КРИСТИ СЛУЧАЯТ С ГРАДСКИЯ ЧИНОВНИК

Превод от английски: Ангелина Василева, 1995

chitanka.info

Господин Паркър Пайн се облегна замислен назад във въртящия се стол и разгледа посетителя. Беше нисък човек с набита фигура на около четирийсет и пет години. Очите му, вперени с копнеж и надежда в домакина, излъчваха объркване и боязън.

— Видях вашата обява във вестника — започна възбудено човечецът.

— Неприятности ли имате, господин Робъртс?

— Не, не точно неприятности.

— Може би сте нещастен?

— Не бих казал. Има много неща, за които съм благодарен на Бога.

— Всички сме — вметна господин Паркър Пайн. — Но е лош признак, когато ни се налага да си припомним този факт.

— Знам — съгласи се нетърпеливо посетителят. — Точно там е въпросът! Вие попаднахте точно в целта, господине.

— Защо не ми разкажете всичко — предложи господин Паркър Пайн.

— Няма много за разказване. Както вече казах, има много неща, за които съм благодарен на Бога. Имам работа, успях да спестя някоя и друга пара, децата ми са здрави и силни.

— Тогава какво?

— Аз... не знам. — Той се изчерви. — Предполагам, че ще ви се стори глупаво.

— В никакъв случай — увери го домакинът.

Чрез умело зададени въпроси, той успя да научи редица подробности. Узна, че господин Робъртс работи в известна фирма, в която бавно, но стабилно израснал в кариерата. Научи за женитбата му, за борбата му да осигури прилично съществуване на семейството, да даде образование на децата си, за старанието му да ги възпита добре, за икономии и лишенията, за да успее да спести по няколко лири всяка година. И така господин Паркър Пайн изслуша историята на един живот, белязан с безкрайните усилия за оцеляване.

— Виждате как стоят нещата — заключи господин Робъртс. — Жена ми замина. Отиде на гости при майка си, заедно с двете деца. Малка промяна за тях и почивка за нея. За мен там няма място, а не можем да си позволим да почиваме другаде. Останах сам и като преглеждах вестника, видях вашата обява и се замислих. Аз съм на

четирийсет и осем години. Какви ли не интересни неща се случват всеки ден и се зачудих... — Погледът му излъчваше копнежа на човек, прекарал целия си живот в предградията.

— Значи вие искате да си поживеете славно, макар и само за десет минути? — попита господин Паркър Пайн.

— Не бих го казал точно така. Но може би сте прав. Искам просто да изляза от коловоза. След това ще се върна обратно в него, но ще имам нещо, за което с благодарност да си спомням. — Той погледна възбудено събеседника си. — Мислите ли, че подобно нещо е възможно? Боя се, обаче, че не мога да си позволя големи разходи.

— Каква сума можете да си позволите?

— Пих могъл да отделя пет лири. — Той зачака, останал без дъх от възмущение.

— Пет лири — повтори господин Паркър Пайн. — Предполагам... предполагам, че бихме могли да измислим нещо за пет лири. Ще възразите ли, ако се включи някаква опасност? — попита рязко той.

Изпитото лице на господин Робъртс се зачерви.

— Опасност ли казахте? О, да! Не бих имал нищо против. Аз... никога не съм правил нещо опасно.

Господин Паркър Пайн се усмихна.

— Елате отново утре сутрин и ще ви кажа какво мога да направя за вас.

„Бон воаяжъор“ бе малко известен хотел. В ресторанта му идваха шепа постоянни клиенти. Те не обичаха новодошлите. Господин Пайн пристигна в хотела и бе посрещнат като уважаван гост.

— Господин Бонингтън тук ли е? — попита той.

— Да, господине. На обичайната си маса.

— Добре, ще отида при него.

Господин Бонингтън бе мъж с вид на военен и малко глуповато лице. С радост поздрави приятеля си.

— Здравсти, Паркър. Нещо не те виждам напоследък. Не знаех, че идваш тук.

— Понякога се отбивам. Най-вече, когато искам да намеря един стар приятел.

— Мен ли имаш предвид?

— Точно теб. Право да ти кажа, Лукас, поразмислих върху онова, за което говорихме онзи ден.

— Онази работа с Питърфийлд ли? Чете ли последните новини във вестниците? Не, всъщност не може да си ги чел. Ако се появи нещо, то ще е най-рано довечера.

— Какви са последните новини?

— Снощи убиха Питърфийлд — съобщи господин Бонингтън като спокойно ядеше салатата си.

— О, небеса! — извика господин Паркър Пайн.

— Не съм учуден — продължи господин Бонингтън. — Питърфийлд си беше твърдоглав старец. Не искаше да ни послуша. Настояваше да държи плановете в собствените си ръце.

— Те успяха ли да ги вземат?

— Не. Както изглежда преди време някаква жена дошла при професора и му дала рецепта как да се вари шунка. Дъртият глупак, разсеян както винаги, сложил рецептата в сейфа, а плановете в кухнята.

— Това се казва късмет!

— Като че ли провидението се е намесило. Но все още не знае кой да ги занесе в Женева. Мейдланд е в болница. Карслейк е в Берлин. Аз не мога да се отделя от тук. Значи, остава младия Хупър. — Той погледна приятеля си.

— Ти все още ли си на същото мнение? — попита господи Паркър Пайн.

— Абсолютно. Подкупили са го! Зная! Нямам и най-малко доказателство, но ти казвам, Паркър, знам кога един мъж се продал! А държа плановете да стигнат в Женева. Лигата има нужда от тях. За пръв път едно изобретение няма да бъде продадено на отделна страна, а ще бъде предадено доброволно на Лигата. Това е най-прекрасният мирен жест, който е правен някога и трябва да бъде осъществен. А Хупър е подкупен. Щя видиш, че ще го упоят във влака! Ако пък пътува със самолет, ще го приземят на някое подходящо местенце! Дявол да го вземе! Просто не мога да го изпратя! Дисциплина! Трябва да има дисциплина! За това ти говорих онзи ден.

— Попита ме дали познавам някой подходящ човек.

— Да, помислих, че може да имаш нещо на ум, като знам твоя бизнес. Например някой гълтач на огън, който си търси белята. Когато и да изпратя аз, има голям шанс да го хванат. А твой човек изобщо няма да го заподозрат. Но ще трябва да действа хладнокръвно.

— Мисля, че знам един, който би свършил работа — каза господин Паркър Пайн.

— Слава богу, все още има мъже, които биха поели риск. И тъй, договорихме ли се? — попита господин Бонингтън.

— Да, договорихме се.

Господин Паркър Пайн обобщи инструкциите.

— И тика, всичко ясно ли е? Вие ще пътувате в първокласен спален вагон до Женева. Тръгвате от Лондон в десет и пет с влака, който минава през Фолкстоул и Булон. Там слизате и се прехвърляте в спалния вагон на влака за Женева. Пристигате в осем часа на следващата сутрин. Ето адресът, на който ще се обадите. Моля, запомнете го наизуст, защото ще го унищожа. След това отивате в този хотел и чакате по-нататъшни инструкции. Давам ви достатъчно пари във френски и швейцарски франкове. Разбрахте ли?

— Да, господине. — Очите на господин Робъртс блестяха от възбуждение. — Извинете ме, но имам ли право да... ъ-ъ-ъ... да знам нещо за това, което нося?

Господин Паркър Пайн се усмихна благосклонно.

— Вие носите криптограма, която разкрива тайното скривалище на съкровищата на руската корона — заяви тържествено той. — Сега разбирате, естествено, че болшевишките агенти ще се втурнат да ви хванат. Ако възникне необходимост да разкажете нещо за себе си, бих ви препоръчал да кажете, че сте спечелили малко пари и се радвате на кратка ваканция в чужбина.

Господин Робъртс отпиваше от чашката с кафе и гледаше Женевското езеро. Чувстваше се щастлив, но в същото време и малко разочарован.

Щастието му се дължеше на факта, че за пръв път в живота си се намираще в чужда страна. Още повече, беше отседнал в хотел, какъвто

никога не би могъл да си позволи, без да се притеснява дори за миг за парите! Имаше стая с баня, вкусна храна и любезно обслужване. Всички тези неща бяха наистина много приятни.

Беше разочарован, защото до този момент не се бе случил нищо, което би могло да се опише като приключение. Не се появиха нито дегизирани болшевики, нито мистериозни руснаци. Един приятен разговор във влака с френски търговски пътник, който говореше отлично английски, беше единственият му контакт с друг човек до този момент. Беше скрил документите в чантичката с тоалетни принадлежности, както му бяха наредили и ги бе предал според инструкцията. Нямаше опасности, които да преодолява, нито нужда да спасява кожата си. Господин Робъртс беше разочарован.

Точно в този момент един висок мъж с брада измърмори „пardon“ и седна от другата страна на масичката.

— Моля да ме извините — каза той, — но мисля, че познавай един мой приятел. Неговите инициали са П. П.

Господин Робъртс приятно се развълнува. Май най-после се появи мистериозен руснак.

— Точно така.

— В такъв случай, мисля, че се разбираме добре — отбеляза непознатият.

Господин Робъртс го изгледа изпитателно. Започваше да прилича на истинско приключение. Непознатият беше на около петдесет години със запомняща се, чуждестранна външност. Носеше очила и малка цветна панделка в бутониерата си.

— Изпълнихте мисията си изключително добре — каза непознатият. — Готов ли сте да предприемете още една?

— О, да! Разбира се.

— Добре. Ще си купите билет за спалния вагон на влака Женева — Париж за утре вечер. Ще поискате да ви дадат легло номер девет.

— Ами, ако вече е заето?

— Няма да е заето. Затова ще се погрижат други.

— Легло номер девет — повтори Робъртс. — Да, разбрах.

— По време на пътуването, някой ще се обърне към вас: „Извинете, мосю, не сте ли били неотдавна в Грац?“ Вие ще отговорите: „Да, миналия месец.“ Въпросната личност тогава ще ни попита: „Интересувате ли се от парфюми?“ И вие ще отговорите: „Да,

произвеждам изкуствено жасминово масло.“ После ще се поставите изцяло на разположение на тази личност. Между другото, въоръжен ли сте?

— Не — промърмори слисано господин Робъртс. — Не, никога не съм мислил, че...

— Това може да се уреди веднага — каза брадатият мъж и се огледа наоколо. Нямаше никой. После пъкна в ръката на господин Робъртс нещо твърдо и блестящо. — Малко, но ефектно оръжие — усмихна се непознатият.

Господин Робъртс, който никога в живота си не бе стрелял пистолет, го пъкна бързо в джоба си. Имаше неспокойното усещане, че може да гръмне всеки миг.

Те отново повториха паролата. След това новият приятел на господин Робъртс стана и каза:

— Желая ви късмет. Дано се върнете жив и здрав. Вие сте смел човек, господин Робъртс.

„Смел ли съм наистина? — запита се той, когато непознатият си тръгна. — Сигурен съм, че не искам да ме убият. Няма да го допусна.“

Приятна тръпка премина по гръбнака му, но бе леко помрачена от усещане, което пък не беше чак толкова приятно. Прибра се в стаята си и разгледа оръжието. Не знаеше как да действа с него и се надяваше, че няма да му се наложи да го използва.

Господин Робъртс отиде да си купи билет за влака, който тръгваше от Женева в девет и тридесет. Робъртс пристигна на гарата на време. Кондукторът на спалния вагон взе билета и паспорта му и се отдръпна, а неговият помощник постави куфара на Робъртс върху полицата за багаж. На нея имаше и друг багаж. Куфар от свинска кожа и лека пътническа чанта.

— Номер девет е долното легло — поясни кондукторът. Робъртс се обърна, за да излезе от купето и налетя на огромен мъж, който в момента влизаше. Те се отдръпнаха извинявайки се един на друг, Робъртс на английски, непознатият на френски. Беше едър и грубоват, с обръсната глава и очила с дебели стъкла, зад които очите му гледаха подозрително.

„Какъв грозен човек“ — помисли си дребничкият господин Робъртс.

Усещаше смътно нещо застрашително в мъжа, с когото трябваше да пътува. Когато му казаха да поиска легло номер девет, дали са имали предвид той да следи този човек? Робъртс предположи, че задачата му е точно такава.

Излезе в коридора. Оставаха още десет минути до тръгването на влака и той реши, че би могъл да се разходи по перона. По средата на пътя към изхода отстъпи назад, за да даде път на една млада дама. Тя току-що се бе качила във влака и кондукторът вървеше пред нея с билета ѝ в ръка. Когато мина покрай Робъртс, изпусна чантичката си. Англичанинът я вдигна и ѝ я подаде.

— Благодаря ви, мосю — каза на английски тя, но с акцент. Имаше приятен нисък глас, много изкустителен. Подвоуми се за момент и преди да продължи нататък рече: — Извинете мосю, не сте ли били неотдавна в Грац?

Сърцето на Робъртс подскочи от вълнение. Трябваше да се постави на разположение на това прекрасно същество. Защото без съмнение дамата бе наистина прекрасна. Носеше кожена пътническо палто и шикозна шапка. На врата ѝ имаше наниз перли. Кожата ѝ беше тъмна, устните алени.

Робъртс изрече необходимия отговор:

— Да, миналия месец.

— Интересувате ли се от парфюми?

— Да, произвеждам изкуствено жасминово масло.

Тя наведе глава и продължи към купето си като прошепна:

— В коридора, веднага щом влакът тръгне.

Следващите десет минути се сториха на Робъртс цяла вечност. Най-после влакът тръгна. Разходи се бавно по коридора. Дамата с коженото палто се бореше с един прозорец. Той побърза да ѝ помогне.

— Благодаря ви, мосю. Да подишаме малко чист въздух, преди да наредят да затворим всички прозорци. — И сетне нежен, нисък глас бързо изрече: — След границата, когато другият пътник в купето ви заспи, но не преди това, минете през междинното сервизно купе в съседното. Разбрахте ли?

— Да. — Той свали прозореца и високо попита: — Така по-добре ли е, госпожо?

— Много ви благодаря.

Робъртс се прибра в купето. Спътникът му вече се бе изтегнал на горното легло. Явно приготовленията му за нощта бяха прости. Беше свалил само ботушите и палтото си.

Робъртс се замисли върху собственото си облекло за през нощта. Беше ясно, че ако ще посещава купе на дама, не би могъл да се разсъблече. Извади чифт пантофи, свали ботушите си и си легна, като загаси лампата. След няколко минути мъжът над него започна да хърка.

Стигнаха границата малко след десет часа. Вратата се отвори. Зададоха им обичайния въпрос. Имат ли господата нещо за деклариране? Вратата се затвори отново. Влакът потегли от Белгард.

Мъжът на горното легло отново захърка. Робъртс изчака двадесет минути, след което стана и отвори вратата на междинното сервизно купе. Когато се озова вътре, затвори с резето вратата след себе си и огледа вратата от противоположната страна. Не беше заключена. Той се подвоуми. Дали да почука? Навярно щеше да бъде абсурдно да почука. Но не му се искаше да влезе без предупреждение. Като компромис откряна леко критата на разстояние един пръст и зачака. Дори си позволи лекичко да се покашля.

Отговорът дойде незабавно. Вратата се отвори, някой го хвана за ръката и го издърпа в другото купе. Беше девойката. Тя веднага затвори вратата и я заключи. Робъртс затаи дъх. Никога не си бе представял нещо толкова прекрасно. Тя носеше дълга пухкава дреха от бежов шифон и дантели. Облегнала се бе на вратата, водеща към коридора и дишаше тежко. Робъртс беше много описания на преследвани красиви създания, които се намират в опасност, но за пръв път го виждаше. Гледката го накара да изтръпне.

— Слава богу! — промълви девойката.

Беше съвсем млада, както забеляза Робъртс, а красотата ѝ беше някак неземна, сякаш идваше от някакъв друг свят. Най-романтично приключение и той участва в него!

Тя забързано заговори с тих глас. Английският ѝ беше добър, но начинът на изразяване беше чуждестранен.

— Толкова се радвам, че дойдохте! Ужасно се страхувам. Василиевич е във влака. Разбирате ли какво означава това?

Робъртс ни най-малко не разбираше какво означава, но кимна с глава.

— Мислех, че съм се измъкнала от тях. Трябваше да го предвидя... Сега какво ще правя? Василиевич е в съседното купе. Каквото и да стане, не бива да вземе бижутата.

— Той няма да ви убие и няма да вземе бижутата! — заяви решително Робъртс.

— Тогава какво да правя с тях?

Робъртс погледна към вратата.

— Вратата е заключена — каза той.

— Какво значат някакви заключени врати за Василиевич? — засмя се девойката.

Робъртс все повече имаше усещането, че участва в действието на един от любимите си романи.

— Може да се направи само едно нещо. Дайте ги на мен.

Тя го погледна с недоверие.

— Струват четвърт милион.

— Можете да ми се доверите — изчерви се Робъртс.

Девойката се подвоуми за момент и рече:

— Добре, ще ви се доверя. — Тя направи бързо движение. У следващия миг извади чифт навити чорапи, дълги дамски мрежести чорапи от коприна. — Вземете ги, приятелю: — Тя ги подаде на удивения Робъртс.

Той ги взе и веднага разбра. Чорапите се оказаха неочаквано тежки, а не както той предполагаше съвсем леки.

— Вземете ги във вашето купе — продължи момичето. — Можете да ми ги върнете сутринта, ако... ако съм все още тук.

— Вижте какво — покашля се Робъртс. — Вие... аз... аз трябва да ви пазя. — Той се изчерви от смущение. — Нямам предвид тук в купето. Ще стоя там — посочи с глава той към междинното сервизно купе.

— Ако искате останете тук... — погледна към горното празно легло тя.

Робъртс почервеня до корените на косата си.

— Не, не — възпротиви се той. — Там ще съм добре. Ако ви потрябвам, можете да ме извикате.

— Благодаря ви, приятелю! — каза нежно девойката.

Тя се пхна в долното легло, придърпа завивките и му се усмихна с благодарност. Той се оттегли в скривалището си.

Може би вече бяха минали няколко часа, когато внезапно му се стори, че чува нещо. Ослуша се. Нищо! Може би е сбъркал. Напреки това бе почти сигурен, че е чул някакъв слаб шум от съседното купе. „Да си представим, само да си представим...“ — помисли си той.

Отвори полака вратата. Купето изглеждаше така, както го бе оставил. Малката синя лампа на тавана светеше. Постоя, докато очите му привикнат към мъждивата светлина. Девојката я нямаше. Той запали всички лампи. Купето беше празно. Изведнъж усети някаква миризма. Беше съвсем лека, но той я позна — сладникавата, противна миризма на хлороформ.

Излезе от купето (забеляза, че вратата му сега бе отключена), и огледа коридора. Беше празен. Прикова поглед върху вратата на съседното купе. Тя му бе казала, че Василиевич е настанен там. Робъртс смело натисна бравата. Вратата беше заключена от вътрешната страна.

Какво да прави? Да поиска да го пуснат вътре? Но човекът можеше да откаже. А пък можеше да се окаже, че девојката не е там. Ами, ако беше там, дали нямаше да се разсърди, че е вдигнал такъв шум. Беше разбрал, че секретността е изключително важна за играта, която играеха.

Разтревоженият малък човек се разходи бавно по коридора. Спря се пред последното купе. Вратата беше отворена. Вътре спеше кондукторът, а над него, на един пирон, висеше кафявата му униформена куртка и островърха шапка.

Робъртс веднага реши какви ще са следващите му действия. След минута вече бе сложил куртката и шапката и забърза по коридора. Застана пред купето, в което предполагаше, че се намира девојката събра цялата си решителност и настоятелно почука на вратата.

Никой не му отговори и той почука отново:

— Мосю — каза той с възможно най-доброто си произношение.

Вратата се откряна и се подаде една глава. Човекът приличаше на чужденец, беше гладко обръснат и имаше черни мустаци. Лицето му беше злобно.

— *Qu'est-ce-qu'il y a?*^[1] — попита троснато той.

— *Votre passport, monsieur*^[2] — Робъртс отстъпи назад и направи знак с ръка.

Другият мъж се подвоуми, след което излезе в коридора. Робъртс разчиташе точно на това. Ако девойката беше вътре мъжът естествено нямаше да иска кондукторът да влезе. Робъртс реагира светкавично. Събра цялата си сила и отблъсна чужденецът встрани. Той не очакваше, пък и помогна клатушкането на влака. Робъртс влетя в купето, затвори вратата и заключи отвътре.

В отсрещния ъгъл на леглото девойката лежеше свита със запушена уста и вързани ръце. Той бързо я освободи и тя падна гърдите му е въздишка.

— Чувствам се много слаба и ми е зле — промълви тя. — Хлороформ, предполагам. Той... взе ли ги?

— Не — потупа се по джоба Робъртс. — Какво ще правим сега — попита той.

Девойката седна на леглото. Съзнанието ѝ се проясняваше. Тя огледа униформата му.

— Колко умно от ваша страна! Великолепно сте го измислили. Той каза, че ще ме убие, ако не му издам къде са бижута! Много се страхувах, но ето че вие дойдохте! — Тя внезапно се засмя. — Ние го надхитрихме! Той няма да посмее да направи нищо повече. Няма дори да се опита да се върне в купето. Трябва да останем тук до утре сутринта. Той навярно ще слезе в Дижон. Ще пристигнем там след около половин час. Сигурно ще телеграфира в Париж и те ще ни причакат там. Междувременно би било добре да изхвърлите през прозореца куртката и шапката. Те могат да ви донесат неприятности! — Робъртс се подчини. — Не бива да заспиваме — продължи девойката. — Трябва да бдим до сутринта.

Беше вълнуващо и необичайно бдение. В шест часа сутринта той отвори вратата и внимателно огледа наоколо. Коридорът беше пуст. Девойката бързо се промъкна в своето купе. Робъртс я последва. То явно беше претърсвано. Робъртс мина през междинното сервизно купе и се прибра в своето.

Пристигнаха в Париж в седем часа. Кондукторът се оплака, че куртката и шапката му са изчезнали. Все още не бе открил, че липсва и един пътник.

После започна най-забавното преследване. Девојката и Робъртс сменяха такси след такси и препускаха из Париж. Влизаха през едната врата в хотели и ресторанти и излизаха през кухнята. Най-сетне девојката му даде знак и рече:

— Мисля, че вече не ни преследват. Отървахме се от тях.

Закусиха и след това взеха кола до летище „Бурже“. Три часа по-късно вече се намираха в Кройдън. Робъртс никога преди не бе летял със самолет.

Кройдън ги очакваше един висок господин. Заприлича му на мъжа, който му възложи мисията в Женева. Той приветства девојката с особено уважение.

— Колата е тук, госпожо.

— Този господин ще дойде с нас, Пол — каза девојката и се обърна към Робъртс. — Граф Пол Степани.

Колата беше огромна лимузина. Пътуваха около час, след което навлязоха в земите на някакво имение и спряха пред входа на внушителен замък. Отведоха господин Робъртс в стая, която приличаше на кабинет. Там той предаде скъпоценния чифт чорапи. За кратко време го оставиха сам. Граф Степани се появи отново и се обърна към него:

— Господин Робъртс, ние сме ви много благодарни и признателни. Оказахте се смел и находчив мъж. — Той извади кутийка, обвита с червен марокен. — Позволете ми да ви връча Ордена на Св. Станислаус, десета степен с лаврови клони!

Като насън Робъртс отвори кутийката и видя инкрустирания орден. Възрастният господин продължи да говори:

— Великата херцогиня Олга желае да ви благодари лично, преди да си тръгнете.

Заведоха Робъртс в голям салон. Там го очакваше неговата спътничка от влака. Изглеждаше изключително красива в дългата рокля.

— Дълга живота си на вас, господин Робъртс — каза великата херцогиня и му подаде ръката си. Робъртс я целуна, а тя неочаквано се притисна към него и възкликна: — Вие сте смел мъж.

Устните му срещнаха нейните. Лъхна го силен аромат на ориенталски парфюм.

За миг той задържа в прегръдките си стройното и прекрасно тяло...

Робъртс продължаваше да се чувства все още като насън, когато чу как някой му казва:

— Колата ще ви отведе, където пожелаете.

Един час по-късно колата се върна, за да вземе великата херцогиня Олга. Тя се качи заедно с белокосия мъж. Той вече беше без брада, защото му бе горещо с нея. Колата остави великата херцогиня Олга пред една къща в Стрийтхам. Посрещна я възрастна жена, която в момента пиеше чай.

— Маги, скъпа, най-после се върна!

В експресния влак Женева — Париж девойката беше великата херцогиня Олга. В кантората на господин Паркър Пайн я наричаха Маделин де Сара. В къщата на Стрийтхам тя беше Маги Сейърс, четвъртата дъщеря на честни и отрудени родители.

Как се сгромолясват величията!

Господин Паркър Пайн обядваше с един приятел.

— Поздравления! — каза приятелят му. — Твоят човек пренесе нещата без никаква засечка. Бандата на Тормали сигурно е побесняла, когато е разбрала, че чертежите за оръжието са заминали за Лигата. Ти каза ли на твоя човек какво носи?

— Не. Реших, че ще е по-добре да... хъм, да поукрася малко нещата.

— Много дискретно си постъпил!

— В случая не става въпрос за дискретност. Искях на този човек да му е забавно. Помислих си, че пренасянето на чертежи ще му се стори малко скучно. Трябваше да преживее няколко приключения.

— Скучно? — Господин Бонингтън се втренчи с недоумение в него. — Боже, те можеха да го убият в мига, в който го надушат.

— Да — съгласи се господин Паркър Пайн, — но аз не желяех той да бъде убит.

— Печелиш ли много пари с твоя бизнес, Паркър? — попита господин Бонингтън.

— Понякога губя — отвърна господин Паркър Пайн. — Ако случаят си заслужава.

В Париж трима разгневени мъже се обвиняваха един друг.

— Гадният Хупър — изсъска единият от тях. — Той ни прекара!

— Чертежите не са пренесени от човек от бюрото — обади се втория. — Но са заминали в сряда, сигурен съм. Както вече казах, ти оплеска работата!

— Не съм — заяви сърдито третият мъж. — Във влака нямаше други англичани, освен един дребен чиновник. Не беше чувал никога за Питърфийлд и за оръжието. Аз го проверих. Питърфийлд и оръжието не му говореха нищо. Чиновникът имаше комплекс от болшевиките — захили се той.

Господин Робъртс седеше пред газовата печка. На коленете му лежеше писмо от господин Паркър Пайн. В него беше приложен чек за петдесет лири — „от определени лица, които са доволни от начина, по който бе изпълнена мисията“.

Върху ръчката на креслото му имаше книга взета от библиотеката. Господин Робъртс я отвори напосоки и прочете:

Тя се притисна към вратата. Красиво преследвано създание, изпаднало в смъртна опасност.

Да, той знаеше какво означава това.

Прочете друго изречение:

Той подуши въздуха. Слабата сладникава миризма на хлороформ изпълни ноздрите му.

И това също му беше известно.

Той я грабна в прегръдките си и усети как нейните алени устни потръпнаха отзивчиво.

Господин Робъртс въздъхна. Не, това не беше сън. Всичко се случило наистина. Пътуването му обратно беше доста скучно, но все пак се връщаше вкъщи! Бе прекарал добре. Но се радваше, че отново ще си бъде у дома. Разбираше, че не може безкрайно да се живее на такива обороти. Дори великата херцогиня Олга и онази последна целувка вече започваха да му изглеждат нереални, като нещо, случило се насън.

Мери и децата щяха да се върнат на следващия ден. Господин Робъртс се усмихна щастливо при тази мисъл.

Тя ще му каже:

— Ние прекарахме чудесна ваканция! Но ми беше мъчно, че ти си тук сам, бедното ми момче!

А той ще ѝ отвърне:

— Всичко е наред, мило мое момиче! Наложил ми се да отскоча до Женева по работа от фирмата, имаше едни деликатни преговори. Виж какво са ми изпратили оттам! — И той ще покаже чека за петдесет лири.

Сети се за Ордена на Св. Станислаус десета степен. Беше го скрил, но ако Мери го открие, ще трябва да даде някакво обяснение...

Най-после измисли как да постъпи. Ще каже на Мери, че го е донесъл от чужбина. Орден с антикварна стойност!

Отвори книгата отново и се зачете. Беше щастлив. От лицето му бе изчезнало предишното изражение на неудовлетворен копнеж.

Господин Робъртс беше вече сред избраниците на съдбата, които са ПРЕЖИВЕЛИ ПРИКЛЮЧЕНИЕ.

---

[1] Какво има? (фр.) — Б. ред ↑

[2] Паспортът ви, мосю (фр.) — Б. ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.